

RAMON RUCABADO

per Mn. Geis

Per allà als anys 30, vaig conèixer l'escriptor Rucabado i Comerma, moralista, apòlogista, propagandista catòlic i pioner de l'Apostolat Seglar, en la línia dels Veüllot, línia que, ací, fluctuava entre dues posicions: Sardà i Salvany i Torres i Bages.

Ens coneguèrem a la redacció de "Catalunya Social", a l'ombra del gran humanista i sociòleg que fou el Canonge Dr. Josep M^a. Llovera i del gran filòleg i etnòleg Monsenyor Antoni Griera.

Com indica el títol d'aquella revista, les seves pàgines eren dedicades a estudis de sociologia, cristiana, naturalment. Però, un parell de vegades l'any, se sortia de les severes especulacions sociològiques per donar pas a expansions de literatura ocasional. Era per les Festes de Nadal i les de Setmana Santa, festes que commemorava amb esplèndids i nodrits extraordinaris. Dels dos, l'extraordinari més extra era el de Nadal. Era una mena d'almanac-antologia de treballs literaris: històrics, folklòrics i àdhuc lírics de temàtica nadalenca en el més ample sentit de la paraula. Cada any era jo invitat a aportar alguna composició a aquests extraordinaris.

En la redacció d'aquell setmanari, de l'equip del qual Ramon Rucabado era un conspicu membre, vaig conèixer aquest insigne escriptor.

Tinc d'agrair-li reiterades manifestacions encomiàstiques en ocasió d'algun èxit literari o de l'aparició dels meus llibres.

Dir Ramon Rucabado és parlar d'un insigne escriptor catòlic, ignorat de les novíssimes generacions, que, amb les mans posades al "volant", corren a la recerca d'un Món Millor. Ah, si aquesta cursa es pogués traduir per "La Tradició en marxaj"...

Millor que no hagués de descobrir a cap intel·lectual catòlic la rellevant personalitat de Ramon Rucabado en el camp de l'Apostolat Seglar en una època molt difícil, políticament conflictiva. Brillant apòloga i valerosa polemista de suavitat persuasiva...

Avui que es parla tant de diàleg, i moltes vegades queda reduït a un emfàtic monòleg amb preguntes i respostes, ja casades, a molts els seria saludable de llegir les polèmiques sostingudes des de

les pàgines de diversos periòdics, principalment des del citat setmanari "Catalunya Social". Els lectors podrien aprendre de la suavitat del seu estil polèmic, car, estilista -com a bon esteta- era també el nostre biografiat.

He tingut ocasió d'obtenir la bibliografia, gairebé completa d'aquest insigne escriptor, que puc donar per ordre cronològic.

"De Catalanisme: catalanisme científic; catalanisme moral. 1919. Conferència pronunciada a Sant Feliu de Guíxols.

"La idea d'eternitat en l'educació moral". 1919. Conferència feta a Sabadell.

R RUCABADO

COMPENDI
D'EDUCACIÓ CIVIL

"Car congregació domèstica és primera congregació civil, doncs primerament deu ésser l'home ho en casa que en plaça."

EXIMENIC Tractat de regim dels prínceps i de comunitats.

SABADELL
IMPRENTA CANALS I VILA S. 1920

"La enseñanza comercial y económica" 1912.

"El cinema i la moral del carrer". 1912. Comunicació al Congrés d'Educació Moral de La Haya.

"Geografía económica de Belgica". Madrid, 1913.

"Tres apòlegs. L'home bo. El Sant. Diàleg del beat i del neguitós".

"Les sentències del savi de la muntanya". 1914.

"Els editors i la llibertat de l'Art". 1916

"Socialisme espiritual". 1920.

"El cinematògraf en la cultura i en els costums". 1920.

"Compendi d'educació civil". Llibre interessantíssim de cara a l'educació cívica en les escoles, premiat i publicat per l'Ajuntament de Sabadell. 1920.

"Propietat i robatori". 1921.

"El cor a la boca. Lliga del bon Mot". 1921.

"Elogis". Poemes. 1921.

En aquesta data, la producció de Rucabado resta truncada. Reprèn la paraula al cap d'una vintena d'anys, però ja amb una altra veu, degut a la proscricció de la Llengua Catalana per part del Govern Central. Veureu:

"La Custodia de Fuego". 1942.

"Leon XIII y el Trabajo Cristiano". 1943.

"Sardá y Salvany, Apostol Social". 1944.

"El Sábado Eterno". 1949.

"Mi tributo filial". 1952.

"Poeta del Cielo". 1952.

"Canta, Lengua". 1953.

"El Siervo de Dios. Ilmo. Dr. D. José Torras i Bages". 1958.

"Santa Mònica de la Rambla". 1959.

I ja una mica afluixades les consignes persecutòries de la Llengua Catalana, recobra la seva veu, l'any 1962, amb el "Ritme humil", dedicat a la Mare de Déu de Montserrat.

I tot i això, sense comptar els innumbrables articles esparsos en diaris i revistes de l'època, alguns encara publicats, no fa molts anys, a "Diario de Barcelona" i a "Templo", butlletí del Temple Expiatori de la Sagrada Família. Recordo que, en els seus darrers anys, publicà a "Diario de Barcelona" uns articles molt interessants, d'indiscutible base científica, sobre la vida de diversos animals, articles que per contenir sòlids arguments poc favorables a la teoria evolucionista, foren desconsideradament comentats en certs ambients, però ningú no s'atreuï a refutar-los seriosament amb arguments científics.

Va ésser uns anys alumne del Col·legi de P.P. Escolapis de Sabadell, on fou condeixeble de Mn. Lluís Carreras envers el qual experimentà sempre un entranyable afecte i una profunda admiració.

Nasqué a Barcelona el dia 10 de novembre de 1884 i va morir-hi el 14 d'abril de 1966 ■